

VĚSTNÍK

SPOLEČENSTVÍ KŘESŤANŮ V PRAZE 4 - LHOTCE

<http://lhotecka.farnost.cz/vestnik>

Číslo 5 – Prosinec 2011

NEČEKANÁ OTÁZKA

Máte rádi čekání, třeba na poště nebo u lékaře? Předpokládám, že většina z vás ne. Umíte si jistě představit smysluplnější využití svého času. A popravdě řečeno, také klidnější.

Jistě nejsem jediný, kdo v různých frontách brzy ztrácí trpělivost. Opakovaně vybízím sám sebe, abych takové chvíle vyplnil třeba modlitbou, četbou nebo konstruktivním plánováním věcí příštích. Moc se mi to ale nedaří. Rychle poklidné rozpoložení opouštím, abych s notnou dávkou ostražitosti, možná až paranoi, sledoval, kdo se pokouší předběhnout, kdo zdržuje. S nelibostí poslouchám halasný smích z ordinace nebo zmateného zákazníka u okénka. Ale jsem to přeci já, kdo se v tu chvíli užívá a stejně nic nezmění.

Je to můj čas. Dokonce můžu říct, je to čas, ve kterém mám to privilegium být sám se sebou. Čas mého života, který je tady na zemi limitován.

Vlastně z určitého úhlu pohledu (ale ne jediného!) je náš život jedním velkým čekáním. Jednou přeci jen přijdeme na řadu. S tím rozdílem, že na přepážce nebude sedět pani úřednice. A kladné vyřízení nebude odviset od správně vyplněného formuláře nebo složky. Ale od odpovědi na vsutku zvláštní otázku: „Jak jste prosím využil(a) čekání?“

Advent je radostným čekáním. Nejenom na dny sváteční, ale na věčnost, na setkání s Pánem Ježíšem a našimi blízkými. Vlastní vánoční svátky jsou pak nejenom připomínkou a díkem za první Kristův příchod, ale také předzvěstí a Boží zárukou příchodu druhého a již definitivního.

Přeji Vám pohodové sváteční dny a požehnaný vstup do roku 2012.
+ JIŘÍ KORDA

LETOS O POSVÍCENÍ jsme oslavili nejen 74. výročí posvěcení našeho kostela, ale i 15. výročí jáhenského svěcení Františka Martinka (na snímku uprostřed), který je jedním z pilířů lhotecké farnosti.
Snímek Eva Kocmanová

HLEDAT BOHA V BLIŽNÍCH

Slavnost výročí posvěcení kostela na Lhotce

Výročí posvěcení našeho kostela Panny Marie Královny míru – už sedmdesáté čtvrté – jsme letos slavili v neděli 6. listopadu při mši svaté v deset hodin. Současně jsme s jáhnem Františkem Martinkem, i když trochu opožděně, oslavili patnácté výročí jeho jáhenského svěcení. Mši svatou sloužil nový duchovní správce lhotecké farnosti P. Jiří Korda. F. Martinek při ní pronesl tuto homilii:

„Bratři a sestry, lhoteční farníci a všichni, kdo rádi chodíte do tohoto kostela!

S velikou radostí a vděčností si dnes připomínáme datum 7. listopadu roku 1937, kdy byl vysvěcen tento náš kostel. Bylo to devatenáct roků od svržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí. A odčinění tohoto činu, této urážky Panny Marie, byl také jeden z důvodů, které vedly k postavení tohoto kostela zasvěceného Panně Marii. Zasvěcení Panně Marii Královně míru bylo navrženo spolkem pro výstavbu kostela už v přípravném období stavby.

Kardinál Kašpar pak rozhodl, aby na hlavním oltáři byla umístěna kopie sochy Panny Marie ze strženého sloupu na Staroměstském náměstí.

Ale nechci dnes zabíhat do podrobností historie tohoto kostela. Zájemce o bližší informace odkazují na knížečku Kostel Panny Marie Královny míru, která byla vydána před čtyřmi roky k 70. výročí posvěcení. Nám jde dnes především o to, abychom si uvědomili, čím je tento kostel pro nás. Čím je tento kostel pro každého z nás osobně.

Každý kostel je svatým znamením. Znamením, že jsme zrozeni pro

věčnost. Svatý farář arský jednou řekl: „Zbořte všechny kostely a lidé se budou za dalších dvacet let klanět zvířatům.“ A my dnes musíme konstatovat, že měl zřejmě pravdu. Jsme totiž svědky toho, jak si lidé v dnešní době jsou ochotni vytvářet všechny možné bůžky a klanět se jim. Až je to někdy k smíchu, čemu všemu se dovedou lidé klanět, čemu všemu lidé bez víry v Boha dokáží věřit. Ale je to věc vážná! Národ bez bohoslužby a bez Boha je zralý k zániku.

Prorok Ezechiel, kterého jsme slyšeli v prvním čtení, prorok z doby babylonského zajetí Izraele, sliboval lidu návrat do chrámu v Jeruzalémě a poukazoval na jeho vodní prameny jako znamení Božích proudů milosti,“ pokračoval F. Martinek. „Snadno si můžeme domyslet, a mnozí vykladači Písma to tak chápou, že tyto proudy Boží milosti jsou v Novém zákoně realizovány prostřednictvím svátostí. Svátostí, které jsou obvykle udělovány v kostele. Národ vyvolený si velice vážil chrámu v Jeruzalémě. Z jiných míst Písma víme, s jakým úsilím se do jeho znovuvybudování pustil po návratu ze zajetí.

I my potřebujeme chrám, tento zdroj proudů Boží milosti. Potřebujeme ohnisko, od něhož se znovu a opakovaně zapaluje světlo víry a udržuje se náš život v Boží milosti. A tak tedy kostel není jenom svatým znamením. My jej opravdu potřebujeme! Bůh samozřejmě nepotřebuje kamenné domy, my je však potřebujeme. Abychom zde slyšeli Boží poselství, abychom se zde společně modlili a abychom zde měli společně účast na Kristově oběti – mši svaté.

Bůh se rozhodl zachránit a spasit lidstvo nikoliv jednotlivě, nýbrž učinit z něj svůj svatý lid ve společenství Božího slova a ve společenství svátostí v Kristu. Modlíme se „Otče náš“ a ne „Otče můj“. A kostel je místem pro naši společnou modlitbu. Zde dochází ke sjednocení a překlenutí rozdílů mezi lidmi. U Kristova oltáře se všem podává týž svatý chléb „k jednotě všech“ (1Kor 10,17). Zde u Božího oltáře hovoří jen jedna řeč – řeč lásky. A každému z nás platí slova Písma: „Rozpomeneš-li se, že má něco tvůj bratr proti tobě, jdi a usmiř se s ním, a pak teprve přijď a obětuj svůj dar...“ Kostel je téměř jediné místo, kde se lidé dovídají o pravé lásce. Zde to slovo má ještě původní pravý smysl.

Společná modlitba ke společnému Otci nás sjednocuje. Překonává všechny hlubší rozdíly, aby mohlo mezi námi růst společenství míru, společenství lásky. Je možné, že někdo z nás, někdo z vás má jinou zkušenost. To by bylo samozřejmě velice smutné. Ale zde je místo, kde jsou všechny podmínky k tomu, abychom se jako děti jednoho Otce stále snažili růst v lásce k Bohu a tedy také v lásce jedněch k druhým. A když v závěru bohoslužby uslyšíme to závěrečné „Jděte ve jménu Páně,“ abychom opravdu v jeho jménu šířili lásku a pokoj všude tam, kam přijdeme.

Kostel potřebujeme ke zpřítomňování Kristovy oběti na kříži. Svět je obtížen horami zločinů. Smír za tyto zločiny nabízí Bohu dostatečně jen nekonečná oběť Bohočlověka, jeho nekrvavá oběť – mše svatá.

Je dobré a je správné, abychom měli svůj kostel rádi a pečovali o něj. Když se Izraelité vrátili z babylonského zajetí do vlasti, museli překonávat kromě organizačních a materiálních těžkostí také útoky nepřátel, a to i při stavbě zničeného chrámu. Písmo říká, že zedníci drželi v jedné ruce stavební kámen a v druhé ruce meč. Ve svém úsilí dokázali Izraelité překonávat všechna protiventství a útoky nepřátel z přesvědčení, že potřebují chrám. My v dnešní době díky Bohu nezažíváme už tak velké protiventství z vnějšku, jako zažíval vyvolený národ. Ale to neznamená, že nemusíme překonávat jiné překážky. Včetně překážek v nás samých!

Kež bychom si dnes o slavnosti posvěcení kostela uvědomili znovu a lépe, jakým bohatstvím je pro nás kostel. Zde je náš společný domov, zde vyvěrají prameny Boží síly pro růst svatého společenství lásky. Bůh sídlí zcela zvláštním způsobem v našem středu se svým slovem i se svatým chlebem, jímž je on sám. A my jsme jeho lidem.

Cím pro nás je náš kostel, to si nejlépe uvědomíme, když delší dobu, třeba z důvodu nemoci a pobytu v nemocnici, nemůžeme do kostela přijít. Přijít domů! Tak mně to líčili mnozí z vás, často se slzami v očích. A i já to mohu dosvědčit z vlastní zkušenosti.

Ježíš nás obdarovává v kostele svou milostí, svou láskou ve svátostech, obdarovává nás sám sebou. Právě ve svátostech se nejvíce pro-

jevuje jeho láska k nám. A když my se necháme touto jeho láskou opravdu obdarovávat, když se mu dokážeme otevřít a nebránit mu, naplňuje nás do té míry, že se stáváme živými chrámy Ducha svatého. A o to jde především! Každý máme být součástí, stavebním kamenem toho duchovního chrámu, o kterém mluví sv. Pavel v dnešním druhém čtení: „Nevíte, že jste Božím chrámem a že ve vás bydlí Boží Duch? Kdo by ničil Boží chrám, toho zničí Bůh. Neboť Boží chrám je svatý a ten chrám jste vy.“

Ano, máme být Božím chrámem, ve kterém přebývá Bůh. A tak se musíme dívat i na naše bližní, na lidi, se kterými se setkáváme. Máme hledat Boha ve svých bližních. Pak si budeme vážit jeden druhého, budeme se mít rádi, jak si to přeje Pán Ježíš.

Dostali jsme se od tohoto chrámu kamenného k chrámu duchovnímu. Ale my dobře víme, že toto je ten chrám, o který nám musí jít především. A že ten kamenný chrám je k tomu jen cestou.

Bratři a sestry! Při této slavnosti výročí posvěcení našeho kostela myslíme s vděčností na všechny, kdo se zasloužili o jeho postavení, i na všechny, kdo se zasloužili o jeho uchování a zvelebení do dnešní podoby. Na prvním místě děkujeme za to všechno Pánu Bohu, ale náš dík patří také všem duchovním správcům, kteří se zde vystřídali, a také všem nezištným dárcům a obětavým pracovníkům, kteří se podíleli na udržování a zkrášlování tohoto kostela. A také všem, kdo se i nadále starají o to, aby toto místo bylo krásné a vedlo nás k Bohu. Nemohu zde vypočítávat všechno a všechny, kdo na tomto poli pracují. Jen Bůh o tom všem ví a jen on jim odplatí, za což dnes také prosíme. Ale hlavně s velkou radostí a vděčností dnes voláme: Díky Bohu.“

Jménem farníků v závěru bohoslužby za všechno, co pro lhoteckou farnost vykonal a stále dělá, Františku Martinkovi poděkoval místopředseda pastorační rady farnosti Petr Křížek s její členkou Lenkou Kapsovou.

Chrámový sbor a orchestr pod taktovkou Ladislava Pospíšila při slavnostní mši provedli Missu quintu od Václava Emanuela Horáka.

(red)

BOHOSLUŽBY O SVÁTCÍCH

SOBOTA 24. 12. ŠTĚDRÝ DEN

15.00 Mše svatá upravená pro děti
17.00 Mše svatá – Česká mše vánoční
J. J. Ryby
24.00 Mše svatá

NEDĚLE 25. 12. NAROZENÍ PÁNĚ

8.00 Mše svatá
10.00 Mše svatá
18.30 Mše svatá

PONDĚLÍ 26. 12. SV. ŠTĚPÁNA

8.00 Mše svatá
10.00 Mše svatá

ÚTERÝ 27. 12. SV. JANA, APOŠTOLA A EVANGELISTY

18.30 Mše svatá

STŘEDA 28. 12. SV. MLÁDÁTEK, MUČEDNÍKŮ

8.00 Mše svatá

ČTVRTEK 29. 12.

8.00 Mše svatá

PÁTEK 30. 12. SVÁTEK SVATÉ RODINY

15.00 Mše svatá
18.30 Mše svatá s obnovou
manželských slibů

SOBOTA 31. 12.

16.00 Mše svatá na poděkování
za uplynulý občanský rok

NEDĚLE 1. 1. SLAVNOST MATKY BOŽÍ PANNY MARIE, NOVÝ ROK

8.00 Mše svatá
10.00 Mše svatá
18.30 Mše svatá

Dále bohoslužby v obvyklém pořádku

OTEVŘENÍ KOSTELA MIMO BOHOSLUŽBY, MOŽNOST NÁVŠTĚVY BETLÉMA:

Sobota 24. 12.

Od 14.00 do začátku
odpoledních bohoslužeb
a od 23.30 do začátku půlnoční

Neděle 25. 12.

Od 14.00 do začátku
večerní bohoslužby

Pondělí 26. 12.

od 14.00 do 16.00

Sobota 31. 12.

Od 14.00 do začátku bohoslužby

Neděle 1. 1.

Od 14.00 do začátku
večerní bohoslužby

**Ostatní dny vždy hodinu
přede mší svatou**

(k)

Snímek Tomáš Hrouda

POJĎTE, KLAŇME SE

Předvánoční úklid nemusí být jen strašákem. Potvrdila mi to zkušenost s přebíráním léty nastřádaných písemností. Znovu jsem objevila vzácné poklady a o jeden z nich bych se ráda podělila. Z časů, kdy jsme se ještě za totality scházeli s Josefem Zvěřinou a on nás zasvěcoval do tajů teologie Agapé, mi zůstalo jeho zamyšlení nad tím, kdo je Kristus. Začíná touto vánoční meditací:

Jean Anouilh ve hře Pan Ornifle má báseň o Dítěti Ježíši, které se ztratilo z jesliček. Jesle jsou prázdné, všichni Dítě hledají: „Kde jsi?“ Básník odpovídá: „Jsem v srdci chudých, kteří jsou zcela zapomenuti. Jsem v srdci nemocných, kteří jsou ubozí a osamělí. Jsem v srdci pohánů, kteří jsou bez naděje.“

Jesle jsou prázdné... Ale nejsou už i ta lidská srdce prázdná? Kdo hledá Dítě? Kdysi hledali Dítě pastýři a mudrci. Ti první „spěchali tam a našli Marii a Josefa i to děťátko položené do jeslí“ (Lk 2,16). Ti druzí „vešli do domu a uviděli dítě s Marií, jeho matkou, padli na zem, klaněli se mu a obětovali mu přinesené dary“ (Mt 2,11).

Nejsme ani pastýři, ani mudrci. Jesličky jsme opředli krásnými koledami, až se nám ztratily i s Dítětem, Marií a Josefem. Stali jsme se mudrci? Ale mudrci, kteří nepadají na zem, neklaní se a neobětují. Zapomněli jsme vejít do domu, kde je Dítě a jeho Matka.

My jsme se ztratili Dítěti! Kde jsme? Kde se najdeme? Kde najdeme prostotu pastýřů a moudrost mudrců?

Ani nejsme už děti. Nedávají nám dárky, dávají atrapy. Už neučíme děti modlitbě, sami jsme ji zapomněli. Ale on nám říká: „Amen, pravím vám, jestliže se neobráťíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského“ (Mt 18,3).

Nesmíme ovšem zdětinštit, ale musíme se obrátit. Pak uvidíme Boží

království. V Dítěti! Najdeme Dítě jako Počátek, jak říkala prastará štědrovečerní antifona: „Pán přijde, běžte mu vstříc a říkejte: Veliký počátek! Jeho království nebude konce. Bůh silný, Vládce, Kníže pokoje. Aleluja.“

Dítě je počátkem života. Toto Dítě je Počátkem věčného života. Stálým počátkem, radostným, svěžím, rostoucím. Ne, Dítě nezmezelo! Je v jeslích, protože se Slovo stalo člověkem. Není to mýtus, symbol, folklór. To sice zmizet nemusí, ale nesmí to zastírat tu hlavní pravdu: že lidský život je úžasným Božím dílem, i život pod mateřským srdcem že byl posvěcen od počátku až do věčnosti právě Dítětem. Mnozí moudří a psaví lidé mluvili o Ježíši Kristu – dobře nebo špatně – jako o dospělém, ukřižovaném a snad i vzkříšeném, ale uniká tu ten Počátek! Je to pak dílo kusé a nehotové, protože zmizelo Dítě. A tím zmizelo vlastní tajemství Vtělení Božího Syna, které je klíčové pro Krista i člověka, pro víru, moudrost, poezii i pro modlitbu. Jestli se neobráťíme, jesle budou prázdné. Prázdný bude i člověk, neboť neví nic o počátku i konci života, ztratí stálý zdroj znovuzrození a „stálé novosti vánoční“ – „Novitas natalis semper nos instaurat,“ říká liturgie. „Jeho narození je počátkem zrození k božskému životu,“ čteme v jiném textu. Proto „Pojďte, klaňme se!“

Ze samizdatového strojopisu opsala JANA ŠILHAVÁ

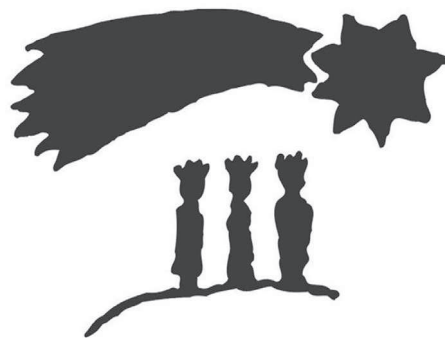
PODĚKOVÁNÍ

Vážený farníci! Končí kalendářní rok, a tak je na místě poděkovat. Troufám si říct, že mohu na tomto místě vyjádřit díky také za otce Bedřicha Vymětalíka Vám všem, kteří se modlitbou i konkrétní pomocí podílíte na chodu této farnosti.

Opakovaně jsem bez přehánění překvapený ochotou a nasazením některých z Vás. Co je krásné, že se zapojují lidé různého věku. Není při tom důležité, kolik navenek kdo udělal. Jsem totiž přesvědčen, že například modlitba nemocné farnice, která jen s obtížemi přijde na bohoslužbu, může být stejným požehnáním pro naše společenství jako aktivity nás mladších, plných elánu. Možná v Božích očích i větším.

Z tohoto důvodu se mi nechce uvádět konkrétní jména. Jednu výjimku ale přeci jen učiním. Děkuji panu Jiřímu Sůvovi, který byl po léta redaktorem farního Věstníku. Dát dohromady každé číslo vyžaduje skutečně nemalé úsilí. Vzhledem ke svému věku pan Sůva již delší dobu uvažoval o předání této práce mladším. Nicméně souhlasil s tím, že ještě připraví podzimní a toto prosincové vydání. Jako své nástupce vybral paní Janu Šilhavou, redaktorku časopisu Naše rodina, a pana Evžena Šárku. Předpokládám, že mnozí z Vás oba dva znáte.

V modlitbách P. JIŘÍ KORDA

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2012

V naší republice podvanácté, na Lhotce podeváté, proběhne začátkem ledna Tříkrálová sbírka, kterou pořádá Charita ČR. Pokud nám mráz a zdraví dovolí, vyrazíme opět od domu k domu na koledu. Jejich výtěžek půjde jak na charitativní projekty v naší zemi i cizině, tak na CMŠ Studánka a libušský stacionář pro nemocné Parkinsonovou chorobou. A protože je naše farnost velká a naše nohy krátké, přibíráme dobrovolníky všeho věku, kteří se v zimě chtějí zahřát pocitem, že pomáhají dobré věci.

Všechny, kdo nás potkají, snažně prosíme, hůl na nás neberte, psy neposílejte, penízky přispějte, koledu si s námi zapějte! ☺

Máte-li zájem o více informací nebo chcete-li se letošního koledování zúčastnit, obraťte se prosím na farního koordinátora Tomáše Hroudu – 777 050 953, tomas@hroudovi.cz – nebo zanechte kontakt na sebe v sakristii.

PAVLA TŮMOVÁ

(lehce upravil Tomáš Hrouda)

P. S. GÓRA NA LHOTCE

V úterý 22. listopadu lhoteckou farnost navštívil okrskový vikář P. Stanislav Góra. V půl sedmé večer sloužil s našim duchovním P. Jiřím Kordou u Panny Marie Královny míru mši svatou. Pak se v sále sv. Václava sešel s pastorační a ekonomickou radou a dalšími farníky. Podnětné pro účastníky setkání byly jeho zkušenosti z budování nových zařízení pro pastorační potřeby v Praze a na Dobříši. Minule S. Góra navštívil Lhotku před rokem. (jis)

Lenka Kapsová (na snímku druhá zleva) v kapli Božského Srdce Páně při programu pro školy Proč křesťané slaví Vánoce.

PŘEDSTAVUJEME ČLENY PASTORAČNÍ RADY

Mgr. LENKA KAPSOVÁ

Lenka Kapsová, rozená Jandová, se narodila před čtyřiceti lety v Praze. Její tatínek Jiří, který před dvanácti lety zemřel, byl vynálezce působící v oboru audiotechniky, např. tvůrce populárních stavebnicových zesilovačů a později majitel malé rodinné firmy AU/RA (Audio Racionálně). Maminka Eva, vyučená prodavačka, byla celý život převážně v domácnosti. L. Kapsová má o čtyři roky mladšího bratra Tomáše a z tatínkova prvního manželství o třináct let starší sestru Zoru.

Lenka vyrůstala ve starých Modřanech, kde začala i chodit do školy. Od třetí třídy však dojížděla do Nuslí do Křesomyslovky ulice do základní školy s výukou jazyků. Gymnázium navštěvovala v Praze na Spořilově. Na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy (UK) v Praze vystudovala češtinu a angličtinu.

Až na kratší období krátce po vysoké škole většinu života byla a je „na volné noze“. Živí se jako překladatelka a učitelka angličtiny.

Svého manžela hudebního vědce Václava Kapsu, Ph.D., pracovníka kabinetu hudební historie Etnologického ústavu Akademie věd České

republiky si vzala za manžela po tříleté známosti v roce 1997 v kostele sv. Petra a Pavla v Kralovicích. Mají tři děti: dvanáctiletou Annu, studentku prvního ročníku osmiletého hudebního gymnázia v Praze na Žižkově, a dva školáky: desetiletého Matyáše a sedmiletou Terezu.

Tvůj manžel vystudoval na plzeňské konzervatoři hru na příčnou flétnu a na Filozofické fakultě UK hudební vědu. Ty jsi, i když „jen“ jako amatérka, byla řadu let členkou komorního sboru En Arché. Na nějaký hudební nástroj hrají i všechny vaše děti. Jste tedy muzikantská rodina. Jak taková rodina prožívá vánoční svátky?

Na Štědrý den, když připravujeme ke stromečku dárky, děti „vyženeme“ na zahradu, aby tam s někým z rodiny pouštěly po vodě

ve skořápkách svíčky. U stromečku pak, než si dárky rozdělíme, děti hrají koledy.

Muzicíruje se u nás pak i odpoledne na Boží hod, kdy k nám už několik let jezdí z Mníšku pod Brdy na oběd moje sestra s rodinou (poznámka redakce: zpěvačka Zora Jandová s manželem skladatelem Zdeňkem Mertou). Štědrý večer trávíme s mou maminkou, která s námi bydlí v domě, a někdy i s mým bratrem.

Manželé L. a V. Kapsovi s dorty, které letos v Krkonoších dostali ke svým čtyřicátinám od chataře.

K svátkům patří cukroví. Máte v rodině nějakou specialitu?

Velice úspěšný je recept, který jsem převzala od své tchyně. Jsou to perníčky, které mají tu výhodu, že jsou hned po upečení měkké. Tchyně je často musí péct ve velkém. Pekli jsme je například na křtiny naší Terezky a měli jsme je i na oslavě našich čtyřicátin.

Jak se ty perníčky dělají?

Dobrá, prozradím tento tajný rodný recept:

Utřeme v míse 35 dkg cukru krupice, 20 dkg medu a čtyři vejce. Přidáme mleté koření – jednu lžičku hřebíčku, dvě lžičky anýzu a dvě lžičky skořice, nebo postačí koupená směs perníkového koření. Pak vmícháme 3 kg hladké mouky a dvě lžičky jedlé sody (tady doporučuji využít mužskou sílu, je to hutná hmota). Necháme přes noc kynout, druhý den pečeme. Vykrajujeme nebo rukou tvoříme spíše obyčejnější tvary – při pečení těsto ještě nabývá, takže drobné detaily mohou zmizet. Zdobíme podle libosti čokoládovou nebo bílkovou polevou. Dobrý tip pro uchování vláčnosti je uložit perníčky do mikrotenového sáčku s kouskem chleba.

V Kralovicích jsi se vdávala, v Kralovicích jsi byla pokřtěná. Souvisí to nějak s partnerstvím naší farnosti s kralovickou?

Ne, ale na Kralovicku se shodou okolností prolínají rody můj a manželův. Manželův tatínek je z Brodeslav u Kralovic, kam jezdíme na chalupu. V Kralovicích se zase narodil můj pradědeček, který pak byl ředitelem jedné ze škol na Podřipsku.

Protože máme na Kralovicku chalupu, znali jsme se i s předcházejícím kralovickým polským farářem Adamem Lodkem. Ten mě pak – až rok po svatbě – připravoval také na křest.

Já jsem totiž vyrůstala v nevěřící rodině. Takže něco jako náboženství mi zůstávalo dlouho utajeno. V prvním ročníku gymnázia, to bylo v roce 1885, jsem se sblížila se spolužačkou Irenou, která na Spořilov také dojížděla z Modřan a dodnes je mou nejlepší kamarádkou. Jednou se mezi řečí zmínila, že byla v neděli v kostele. Ona je totiž českobratrská evangelička. Já jsem užasla, protože to bylo mé první setkání s věřícím člověkem. Kladla jsem jí naivní otázky jako „Tys byla v kostele? A cos tam dělala?“

Moje cesta k víře byla typicky intelektuální. Všechno jsem musela důkladně prostudovat, promyslet, propochybovat. Bylo to dvanáct let intenzivního hledání, navštěvování kostelů

a sborů nejrůznějších denominací. Dokud jsem to neměla v hlavě srovnané... „Docvaklo“ mi to, když jsme jeden podvečer před svatbou seděli na chalupě a stmívalo se...

Už jsem předtím byla i v katechumenátu u otce Tomáše Halíka. Ale u Salvátora tehdy bylo společenství katechumenů hodně početné, a to mi nevyhovovalo. Stále jsem měla sama spoustu otázek a tam na jejich řešení nebyl prostor.

Pána jsem do srdce přijala vlastně až v době naší přípravy na svatbu, kdy jsme kvůli ní s mým nastávajícím jezdili na kralovickou faru. Ale vdávala jsem se ještě nepokřtěná, i když tehdy už fakticky věřící. Svou cestu k víře jsem nechtěla uspěchat.

Po svatbě jsem pak začala jezdit do Kralovic na přípravu ke křtu. Pokřtěná jsem tam byla v následujícím roce, na Bílou sobotu 1998. Myslím, že křest dospělého tam nezažili celá desetiletí. Pater mě tenkrát oblékl do ministrantské alby, prý když nový člověk, tak celý v bílém! Myslím, že někteří místní farníci, když mě viděli v tomto úboru a s rozzářenou tváří čerstvého konvertity, nevěřili svým očím.

Žijete s rodinou v Modřanech, v Tyršově čtvrti, tedy na kopci směrem ke Lhotce. Jak jste se dostali do lhotecké farnosti?

Když děti byly malé, chodily na Lhotku do Církevní mateřské školy Studánka. Tam jsem byla šest let členkou občanského sdružení Studánka a dva roky jeho předsedkyní. Práce tohoto sdružení je stěžejní pro to, aby získáváním různých grantů školku pomohlo držet při životě. Kvůli angažmá ve školce jsem se

také v té době více nezapojovala do práce ve farnosti.

Ve školce jsme se ale spřátelili s mnoha rodiči, kteří s dětmi chodili a chodí k Panně Marii Královně a chodí k míru. Tak se stal lhotecký kostel i naším kostelem.

Seven let jsme jezdili také do tuchoměřického společenství katolické komunity Chemin Neuf, která má misie ve více než šedesáti zemích světa. Účastnili jsme se tam dlouhodobé duchovní obnovy pro manžele Bratrství Kána, několikrát také týdenních ignaciánských exercicií v tichu. A průběžně jsme se podíleli i na službě (vaření, hlídání dětí), kterými si členové společenství navzájem pomáhají.

Ve lhotecké farnosti jsi ovšem byla aktivní, ještě než jsi se stala členkou pastorační rady...

Už pátý rok spolupracuji na „otevření“ kostela Panny Marie Královny míru dětem a učitelům z okolních škol. Dvakrát za rok – v předvánočním období a k Velikonocům – pro ně připravujeme program orientovaný na děti, které o náboženství vůbec nic nevědí. Žáci okolních škol přijdou do našeho kostela a v prožitkově zaměřeném programu se dovedí, co to jsou vlastně v původním slova smyslu Vánoce nebo Velikonoce.

Pracuješ mimo jiné jako překladatelka. Co překládáš?

Hlavně texty humanitního charakteru. Texty technické dělávám jen výjimečně, když něco potřebují přátelé. Takže jsou to většinou hudební studie pro mého manžela, programy ke koncertům, texty do bookletů

Manžel L. Kapsově Václav s dětmi v Benátkách.

přikládaných k hudebním nosičům, a protože se zajímám o pedagogiku a psychologii, překládala jsem i různé manuály pro učitele.

Z angličtiny jsem přeložila též několik populárně naučných knih, např. o zdraví nebo o spánku, i několik knížek beletristických.

Úplně nejvíc mě ale asi bavilo překládat divadelní hry. Mám zatím na kontě tři. Např. hru současného irského dramatika Martina McDonagha Kráska z Leenane. Tomuto autorovi hrají dnes česká divadla celou řadu her. Zrovna Krásku z Leenane uvedla u nás už čtyři divadla, mj. v obsazení s Janou Hlaváčovou komorní scéna Divadla na Vinohradech.

Teď aktuálně jsem dokončila překlad obsáhlé publikace o švédské detektivní literatuře současnosti.

Překládám ale hlavně po večerech, přes den angličtinu učím. Převážně soukromě, děti i dospělé.

Byla jsi během svého vysokoškolského studia někde v zahraničí?

Čtvrt roku jsem byla v Anglii v Canterbury a tři měsíce také v Americe v Bostonu. Samozřejmě to bylo užitečné, jak pokud šlo o zkušenosti, tak i kulturu. Ale ten jazykový grunt mám myslím hlavně z českých škol. Hodně mi dala už základní škola s rozšířenou výukou jazyků v Křesomyslově ulici. Ta byla moc dobrá.

Která místa máš ráda ve vlasti?

Českomoravskou vysočinu a jižní Čechy. A v Praze Vojanovy sady. Tam jsem chodívala přemýšlet, když jsem dospívala.

Čtyřicáté narozeniny – moje i manželovy, jsme totiž stejně staří – jsme letos na podzim oslavili v Krkonoších na Klínových boudách. Vyšlapalo tam za námi přesně čtyřicet přátel, někteří i ze lhotské farnosti. Protože to tam je ze Špindlerova Mlýna sedm kilometrů do kopce, moc nás to potěšilo. Chatař, nadšený kuchař, každému z nás jubilantů, Kapsů, udělal dort – ve tvaru kapsy!

Jsi velice zaměstnaná maminka dost početné rodiny. Máš nějaké koníčky? A máš na ně vůbec čas?

V poslední době jsem ve volném čase začala výtvarničit, abych odlehčila přetížené hlavě. Dělam koláže z různých přírodnin, textilu apod.

Už jsi je někde vystavovala?

Ano, v říjnu při té oslavě čtyřicátin jsem sebrala odvalu a poprvé je někomu ukázala. Udělala jsem takovou malou výstavu v lese.

Rozhovor připravil JIŘÍ SŮVA
Snímky z rodinného archívu

VÍC HLAV VÍC VÍ Nová ekonomická rada

V neděli 16. října jsem Vám představil členy nové ekonomické rady farnosti (ERF). Členům předchozí rady, kterým již vypršel mandát, děkuji za jejich ochotu a práci.

Ekonomickou radu musí mít podle církevního práva každá farnost. Nevnímám ale tuto povinnost jako nějakou nadbytečnou formalitu. Drtivá většina z Vás přispívá na chod naší farnosti. A jistě si přejete, aby se s vynaloženými prostředky nakládalo svědomitě.

ERF je poradním orgánem duchovního. Mají v ní zasedat farníci, kteří se těší dobré pověsti a pohybují se v problematice ekonomie, práva, managementu. Úkolem je pomáhat duchovnímu se správou movitého i nemovitého majetku, sestavovat rozpočet farnosti, hledat cesty úspory prostředků a nové zdroje financování apod. ERF se řídí Kodexem kanonického práva a stanovami vydanými arcibiskupstvím.

Zájemců o členství v radě se přihlásilo, nebo bylo navrženo druhými, více. Nakonec jsem najmenoval nejvyšší možný počet členů, tedy pět (dalším členem a předsedou je vždy správce farnosti):

MVDr. Aleš Bílek pracuje ve vyšším managementu společnosti zabývající se zdravotnickým zařízením.

Ing. JUDr. Jakub Hradec je výkonný ředitel České kanceláře pojistitelů. Byl navržen jako zástupce pastorační rady.

Ing. Zuzana Králová je hlavní ekonomkou Arcidiecézní charity Praha.

Mgr. Jiří Kučera se léta pohybuje v oblasti řízení a podpory neziskových organizací. V poslední době to byl např. projekt Praha – Haiti.

David Maruška, DIS, je osobním trenérem a manažerem olympioničky Lenky Maruškové.

ERF se sešla krátce před svým jmenováním a pak 7. prosince. Členové se seznámili s finanční situací farnosti; s průběhem nákupu pozemku, na kterém stojí náš kostel; s problematikou plánované rekonstrukce budovy. Dále se věnovali otázce úspory energií, výběru vhodného bankovního institutu pro správu našich financí, rozpočtem farnosti. S konkrétními závěry ekonomické rady Vás budu průběžně seznamovat. Děkuji členům ERF za jejich ochotu a nasazení a svěřuji je do Vašich modliteb.

P. JIŘÍ KORDA

BAREVNÝ FARNÍ PLES

Pokud se něco příjemného koná jen jednou za rok jako společenský večer lhotské farnosti, jinak též farní ples, může být doba očekávání dlouhá. Zejména pro ty, kteří se na farní ples opět těší, přicházíme s pozvánkou na tuto každoroční oblíbenou akci.

Podle slov loňského hlavního organizátora Tomáše Hroudy „osvědčené parametry plesu zůstanou i tentokrát zachovány,“ a to i přes to, že se změnil tým organizátorů. Vystřídali jsme stále více vytíženého Tomáše a nastoupili velmi těžkou cestu k udržení kvality, kterou za poslední léta nastavil.

Po dvou úspěšných maškarních plesech v minulých letech jsme přemýšleli, jaký jednotící prvek zvolit pro rok 2012. Nakonec vyhrála barva. Ples roku 2012 nebude maškarní, ale barevný, vlastně jednobarevný. Pro letošní ročník jsme zvolili barvu **červenou**. Každý, kdo na ples přijde, ať má podle svého uvážení ke společenskému oděvu doplněk této barvy, třeba jen květinu, kravatu, kapesníček či kabelku. Vaši fantazii meze neklademe. Velmi vítání budou účastníci odvážní, kteří se do červené zahalí od hlavy až k patě. Pokud tento nápad najde u vás pochopení, bude v průběhu večera vylosována barva na další barevný ples v roce 2013.

Hudbu po celý večer bude zajišťovat kapela Fenix music. Čeká nás bohatá tombola, vtipný a výřečný moderátor, slavnostní předtančení, půlnoční překvapení, ale především pak příjemné setkání a posezení s přáteli, na které bývá ve všední dny během roku méně času.

Barevné veselí se bude konat **v sále Kulturního centra Novodvorská v pátek 20. ledna 2012 od 20 hodin**. Sál bude otevřen od 19.30. Ceny vstupenek jsou pro tento rok stanoveny takto: v předprodeji bude stát vstupenka pro dospělé 200 Kč, pro studenty a důchodce 100 Kč. Před plesem se budou vstupenky prodávat na místě za 250 Kč, pro studenty a důchodce za 100 Kč. Předprodej bude probíhat každou neděli po mši svatě v sále sv. Václava, nebo si můžete vstupenky objednávat na níže uvedených kontaktech s možností domluvy jiného času předání.

Nakonec připojujeme ještě prosbu. Jako obvykle, máte-li doma nějakou vhodnou věc, která by se hodila jako cena do tomboly, můžete ji zanechat v sakristii. Pokud byste nic vhodného neobjevili a přesto chtěli ples podpořit, rádi uvítáme i jakýkoliv jiný dar.

Doufáme, že se nám první barevný ples vydaří a těšíme se na setkání s vámi v hojném počtu.

Za organizátory

LENKA A PETR POLLÁKOVI,

tel. 775 314 612, 775 314 605,

e-mail: lenka.pollakova@gmail.com,

pollak@fel.cvut.cz

MODLITBY ZA NEJMENŠÍ PASTORAČNÍ RADA FARNOSTI

23 998 dětí za rok, tedy tři každou hodinu. Tolik jich bylo usmrceno umělým potratem v České republice v roce 2010. Církev razantně vystupuje proti takovému počínání. Ne proto, aby po někom „házela kamenem“, ale protože hájí právo na život každého člověka. Navíc potrat je zabitím bezbranného dítěte se souhlasem jeho vlastní matky.

Co proti tomu mohu dělat já? Prvním krokem je nebýt lhostejný. Vždyť díky množství zabitých se někdy hovoří o skryté genocidě.

Co ale dál? Je třeba si přiznat, že v samotné církvi najdeme rozdílné názory, jak je potřeba postupovat. Nicméně si myslím, že všichni věřící se shodnou na potřebě intenzivní modlitby a oběti.

Na konci loňského roku jsem převzal koordinaci modlitebního hnutí *Krucíata*, nově přejmenovaného a rozšířeného na *Modlitby za nejmenší*. V tuto chvíli je v něm registrováno 2379 lidí z celé ČR.

Za co se přesně modlíme a co obnáší účast na těchto modlitbách? Kdo se k nám chce přidat, vybere si z níže uvedených možností jednu nebo více a přihlásí se. Obdrží pak poštou zdarma potřebné materiály. Více informací o hnutí naleznete také na www.modlitbyzanejmensi.cz.

Duchovní adopce – zavazujeme se po devět měsíců: (1) každý den se pomodlit krátkou modlitbu za ochranu jednoho konkrétního dítěte ohroženého úmyslným zabitím (potratem) a za jeho rodiče; my to dítě neznáme, ale věříme, že ho zná náš

Nebeský Otec; (2) každý den se pomodlit jeden desátek růžence; (3) každý den vykonat skutek milosrdenství k bližnímu nebo kající skutek dle svého uvážení; (4) jednou za měsíc se zúčastnit ve všední den mše svaté s osobním úmyslem za adoptované dítě a jeho rodiče.

Modlitba za život (dříve Krucíata) – zavazujeme se jeden rok: (1) modlit se desátek růžence za probuzení svědomí společnosti ohledně zabíjení nenarozených dětí v ČR a za uznání práva na život každého dítěte od okamžiku početí a na jeho plnou právní ochranu; (2) jednou za měsíc se ve všední den zúčastnit mše svaté a obětovat jí na úmysl Modlitby za život.

Modlitba svaté Jany Beretta Molla – určené (nejen) věřícím zdravotníkům, kteří se jeden rok zavazují: (1) modlit se denně modlitbu inspirovanou J. B. Molla; (2) modlit se za zdravotníky a pacienty; (3) jednou za měsíc se zúčastnit ve všední den mše svaté s osobním úmyslem za pracovníky ve zdravotnictví. Pokud se přihlásíte k více modlitbám, stačí jeden desátek nebo mše svatá na dané úmysly.

Pokud máte zájem se k nám připojit, prosím vyplňte dotazník a nechte v sakristii. J. K.

Jméno:

Příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

- Připojuji se po devět měsíců k Duchovní adopci
- Připojuji se k roční Modlitbě za život (dříve Krucíata)
- Připojuji se k roční Modlitbě svaté Jany Beretta-Molla za zdravotníky
- Chci posílat informace o *Modlitbách za nejmenší* mailem

Členové rodiny, kteří se také připojují:

I přes změnu v personálním obsazení farnosti se pastorační rada v uplynulém období pravidelně scházela k vyřizování běžné agendy.

Před prázdninami se především zabývala přípravou zahradní slavnosti a rozloučení s P. Bedřichem Vymětalíkem a s Radimem Cigánkem, tehdy ještě jáhnem.

Ihned, jakmile se ujal své služby duchovního na Lhotce, se otec Jiří Korda sešel s pastorační radou farnosti (PRF), aby se seznámil s jejími členy a činností.

Při svých mimořádných zasedáních o prázdninách PRF sledovala zejména úpravy v Církevní mateřské škole Studánka, nezbytné pro to, aby se alespoň o něco zvýšila kapacita, jež už v poslední době zájmu rodičů o umístění jejich dětí do školky nedostačovala.

Na podzim rada řešila program liturgie, společenství a dalších aktivit. Zabývala se mimo jiné přípravou posvícení, návštěvy okrskového vikáře P. Stanislava Góry, adventních a vánočních bohoslužeb a akcí, Tříkrálové sbírky, plesu. Řešila otázku pozemků farnosti, další existence Farní charity, spolupráci s CMŠ Studánka, s místním pěveckým sborem a s farností Kralovice (jis)

MODLITBA ZA ÚSVITU

Pane, dej mi duševní klid, abych přijal vše, co mi nadcházející den přinese. Dovol mi, abych se zcela oddal tvé svaté vůli. Pouč a podporuj mne v každé hodině tohoto dne. Ať se v průběhu dne dozvím jakoukoliv novinu, pomoz mi, abych ji přijal s klidem v duši a pevně přesvědčen, že ve všem je svatá vůle tvá. Řiď všechna má slova a činy, veď mé myšlenky a pocity. Ve všech nepředvídaných situacích mi nedej zapomenout, že všechno jsi na mne seslal právě ty. Nauč mne jednat se všemi lidmi přímou, moudrou a s rozvahou, abych nikoho neznepokojil a nezarmoutil. Dej mi sílu překonat únavu dne a všechny události v jeho průběhu. Veď mou vůli a nauč mne modlit se, věřit, doufat, trpět, odpouštět a milovat. Amen. (mk)

POUŤ DO TÝNCE NAD SÁZAVOU

Naši zájezdúchtiví lhotečtí poutníci se dočkali putování i na podzim tohoto roku. Organizátorka farních poutí Hana Stehlíková sice původně v souvislosti se změnou v personálním obsazením farnosti na druhé pololetí nic neplánovala, avšak zájem o nějakou další akci ji dodal energii. A tak po dohodě s P. Jiřím Kordou se rozhodla připravit zájezd do Týnce nad Sázavou, kde od 1. července působí náš předcházející farář Bedřich Vymětalík.

Bedřichovi, jsme potvrdili svou pověst, že zpívat na poutích umíme.

Mši slavili oba přítomní kněží – Bedřich i Jiří. (B. Vymětalík v homilii připomínal, jak s končícím rokem skládáme účty. Odejít z tohoto světa však máme být připraveni stále a proto vytrvávat v modlitbách, stále oživovat svou víru a posilovat svůj vztah k Pánu. Smrt bude jednou naplněním našeho života. Máme se tedy snažit, abychom mohli vystoupit ke Světlu – k Bohu. Žalm při naší týnecké mši byl *Bud veleben Hospodin nyní i na věky. Za doprovodu V. Turka jsme zpívali písně Ó Matko Páně a Otče náš, vyslyš nás.* – E. K.)

Po bohoslužbě nás P. B. Vymětalík seznámil s historií nejen tohoto farního kostela a městečka Týnce, ale i se svou zdejší činností a s dalšími kostely, které má v rámci slou-

Nahoře: Lhotecká mše svatá k kostele sv. Šimona a Judy v Týnci nad Sázavou. – vpravo: Mši pro poutníky od Panny Marie Královny míru otec Bedřich Vymětalík sloužil se svým nástupcem na Lhotce P. Jiřím Kordou.

Nebyl to zájezd jen tak obyčejný. Snad poprvé v historii lhotecké farnosti se 12. října na cestu vydaly autobusy dokonce dva – skoro s devadesáti poutníky, tak veliký byl zájem!

V Týnci pod kostelem nás přivítal s radostí nejen otec Bedřich, ale na obloze také sluníčko, které nás pak provázelo celý den. Jako by i na nebesích věděli, že letos jedeme

P. B. Vymětalík jako pozorný hostitel. Vpravo organizátorka lhoteckých poutních zájezdů Hana Stehlíková.

někam naposled, tak abychom ten den prožili v radosti.

Jako obvykle jsme pouť začali mší svatou v místním farním kostele, zde zasvěceném svatým Šimonu a Judovi. Ale už samotný výstup ke kostelu po delším strmém schodišti znamenal tak trochu sportovní výkon. Avšak alespoň jsme si vyčistili plíce kyslíkem. Zpěvem oblíbených lhoteckých písní, milých i otci

čené farnosti Týnec nad Sázavou na starosti. V této farnosti má jedenáct kostelů a kaplí. V pěti slouží pravidelně, v ostatních jen příležitostně. Průběžně opravovat ale musí všechny. Ovšem hmotné dědictví, které mu zanechali jeho předchůdci na farním pozemku, je tristní. Zdevastovaná a zarostlá zahrada, zřícené hospodářské budovy, pobořený kamenný plot okolo

zahrady apod. Ještě že farní kostel byl v 90. letech minulého století celkem opravený. I když drobné opravy potřebuje stále.

Zdejší farnost má velmi starou historii. Byla založena roku 1352. Po reformaci byla administrována z Benešova a r. 1722 opět obnovena.

Farní kostel sv. Šimona a Judy byla původně gotická stavba ze 14. století, přestavěná roku 1755 v barokním slohu. Tehdy také byla doplněna o věž. A znovu upravena v letech 1872 a 1902. Z té doby pochází i dřevěný neorenesanční hlavní oltář, doplněný původními barokními sochami. Historicky zajímavý je jediný zachovaný barokní boční oltář Panny Marie z r. 1755 se sochou Matky Boží ze 17. století, kterou dle vyprávění přinesla do Týnce velká povodeň na řece Sázavě v 18. století. Socha pocházela z nedalekého kostela sv. Bartoloměje v Ledcích, ale v Týnci už zůstala.

Kostel stojí na návrší nad farou a je obklopený hřbitovem. Na hřbitově, zejména v horní části, jsem si připadal, že nejsem v blízkosti Prahy, ale někde v odlehlejší pohraničí. S překvapením jsem zíral na rozvrácené pomníky, opuštěné hroby, vše zarostlé trávou a býlím. Ještě smutněji pak působilo množství hrobů polepených cedulkami, že pokud nebude hrob zaplacen, bude odstraněn a srovnán se zemí. Mrtví se bránit nemohou.

Po prohlídce kostela jsme se zastavili na faře na malé, ale výborné občerstvení, které s sebou přivezly poutnice ze Lhotky.

Po krátkém odpočinku jsme šli ještě na prohlídku týneckého hradu a zdejšího muzea. Z hradu, původně románské stavby připomínané v písemných pramenech již v roce 1318 a zaniklé vypálením v r. 1627, se zachovala jen kamenná věž s úzkým vnitřním schodištěm v síle zdi vedoucím do prvního patra; dále pak už byly schody dřevěné. Většina našich poutníků statečně vystoupala až na vrchol věže, odkud byl nádherný výhled na město. *(Ve věži je letní sídlo chráněného netopýra velkého. – E. K.)*

K věži přiléhá románská rotunda, která pochází již z doby kolem roku 1150. Rotunda patří od r. 1933 Církvi československé husitské, která zde od té doby koná pravidelně bohoslužby.

Rotunda i věž patří mezi nejstarší české stavební památky a soubor je vyhlášen za národní kulturní památku. Ke hradní věži na základech bývalého přemyslovského paláce přiléhá novobarokní budova muzea. Muzeum pořádá zajímavé výstavy, z nichž nás zejména zaujala sbírka předmětů z týnecké kameniny, která se zde vyráběla od roku 1791 do r. 1866, kdy tuto výrobu vytlačil mnohem levnější porcelán. Výrobu kameniny zde zavedl majitel panství hrabě František Ferdinand z Vrtby a zdejší výrobky svou krásou a většinou takových hraček vzala za své. Ty, které se zachovaly, se dnes vystavují jako starožitnosti.

Ještě nás zde upoutala výstava Jak si hráli naše babičky a dědečkové, která nás seniory přenesla do dob našeho dětství, a my tak mohli vzpomínat, jak jsme si s podobnými hračkami hrávali i my. Škoda, že většina takových hraček vzala za své. Ty, které se zachovaly, se dnes vystavují jako starožitnosti.

Na závěr celého toho poutního setkání pro nás otec Bedřich připravil milé překvapení. V pravé poledne předstoupil před shromážděné poutníky s košťářem v ruce a pozval nás do velkého farního sálu – zrekonstruovaného z bývalé sklenářské dílny – na vínečko bílé i vínečko rudé. Stal se nám zde pozorným hostitelem, který žízlivým poutníkům stále doplňoval číše.

Čas vyměřený na pouť do Týnce nad Sázavou rychle uplynul a v odpoledních hodinách „konvoj“ našich dvou autobusů opět bez újmy „přistál“ u kostela na Lhotce. Díky výborné organizaci, krásnému počasí a vřelému přijetí, které nám v Týnci P. Bedřich Vymětalík připravil, byl jistě každý účastník poutě spokojen. Každý z nás ale také mohl při této příležitosti poznat, že život kněze na vesnici (i když Týnec je město) není jednoduchý. V mnoha věcech je kněz často odkázaný jen sám na sebe, protože těch věrných je v místě velmi málo. Otcí Bedřichovi přejeme, aby se mu v tomto novém působišti splnila všechna přání a hlavně aby pobyt v Posázaví prospěl jeho zdraví.

(Pro výletníky z našich řad dodáváme, že nedělní mše v Týnci bývá v 9.30 hod.)

Text a snímky (2)

VLADIMÍR TUREK

(Doplněno několika poznámkami z příspěvku Evy Kocmanové a jejím snímkem z bohoslužby)

• **V UPLYNULÉM OBDOBÍ** byly u Panny Marie Královny míru pokřtěny tyto děti: Daniel Deml, Šárka Lenka Beranová, Vilém Michal Nipl, Ema Pajičová a Laura Dočekalová.

• **PODOBŇE JAKO** v minulých letech se v předvánočním období ve lhoteckém kostele konala řada koncertů: kvarteta Bacillus Essencis, benefiční pro Modrý klíč, Dlouhé cesty, která sdružuje rodiče, jež předčasně ztratily své děti (ve svém zpravodajství slovem i obrazem zaznamenala TV Prima), a Městské části Praha 4 určený pro seniory.

• **CMŠ STUDÁNKA** zve rodiče, prarodiče i další příznivce na besídku, která se ve školce koná v úterý 20. prosince v 15.45 hod.

• **DĚTI DNES** a jak vůči nim obstát bude téma další přednášky prof. Zdeňka Heluse, DrSc., z katedry psychologie Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy při lhotecké Farní akademii v neděli 15. ledna 2012 v 16.30 hod.

• **DĚTSKÝ KARNEVAL**, v pořadí už třináctý, se bude konat v sobotu 18. února 2012 od 15 do 17 hodin na Lhotce v tělocvičně Základní školy Zárubova. Do konce tohoto roku si mohou děti v anketě na www.karneval-lhotka.webnode.cz zvolit jeho téma. Navrhovaná témata na výběr jsou: Cesta kolem světa, Oblíbení hrdinové z knížek a Putování džunglí.

• **NAŠ NĚKDEJŠÍ JÁHEN** P. PhDr. Radim Cigánek, který je nyní farním vikářem v Berouně, byl ustanoven rovněž kaplanem Svatojánské koleje – vyšší odborné školy pedagogické ve Svatém Janu pod Skalou.

(oh, š, jv, red)

BEZPEČÍ JISTOTY

Bůh nám neposílá do cesty lidi, které bychom my sami chtěli. Posílá k nám ty, jejichž přítomnost a pomoc na naší cestě potřebujeme. I když nás někteří zraní, opustí, anebo nás milují, je to proto, abychom se díky jim mohli stát takovými, jakými máme být.

Drahý Bože, ti kdo čtou tato slova, jsou překrásní, úžasní a silní a máme je skutečně rádi. Pomoz jim, prosím, žít jejich život a přiveď je k jeho naplnění. Podporuj je, prosím, a pomoz jim být ještě lepšími, nežli si to sami dokážou vůbec představit. Pomoz jim najít světlo i v nejtemnějších chvílích života, kdy je těžké milovat. Chraň je po celý čas, pozvedni je ve chvílích, kdy to nejvíc potřebují a dovol jim pocítit, že kráčíš spolu s nimi, aby se mohli cítit bezpečně. (mk)

FARNÍ AKADEMIE

JAK PŘEKONÁVAT KRIZI

V rámci říjnové (16. 10.) Farní akademie na Lhotce přednášel Prof. PhDr. Zdeněk Helus, DrSc., který působí na katedře psychologie Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, na téma **Současná krize je krizí člověka – a co z toho pro nás plyne.**

Svoji přednášku prof. Helus rozdělil přibližně do tří částí: V úvodu vysvětlil, co pod pojmem krize je třeba rozumět a jaké jsou její příčiny. Ve druhé stručně charakterizoval její hlavní znaky. A ve třetí pak uvedl několik příkladů překonávání krize, resp. jak se člověk – zvláště křesťan – má jejímu působení a dopadům na vlastní život bránit a jak ji může překonávat.

Rozvedme nyní tyto části poněkud podrobněji:

Krizi člověka není jednoduché definovat, neboť se jedná o komplexní jev, do kterého se promítají na jedné straně obavy z budoucnosti, na druhé straně vědomí toho, že se jedná o následky a důsledky našeho vlastního zhoubného jednání, které nedokážeme závčas korigovat. Zpravidla je krize vykládána jako selhání ekonomů a politiků. Ovšem, tážeme-li se po hlubších a širších souvislostech těchto problémů, docházíme k závěru, že to, co nás ohrožuje, není záležitostí několika málo let a ani není primárně vázáno na ekonomickou oblast, ale že se jedná o vleklou **krizi člověka, zvláště pak způsobu jeho života.** V této souvislosti citoval profesor Helus významného filozofa Karla Jaspersa, který již ve třicátých letech minulého století ve své knize *Duchovní situace doby* jasně zřetelně antcipoval katastrofické události následujících let, a to slovy: *Tato doba „se stane nejubožejší dobou selhávajícího člověka“.* Příčiny tohoto selhávání Jaspers vidí v ustupování od lidských kvalit osobnosti a v opomíjení duchovního rozměru člověka. Podobně významný křesťanský myslitel naší české současnosti, Radim Palouš, vidí hlubší příčiny narůstající krize v tom, že člověk se podřizuje svým hédonistickým cílům a zálibám, že bují kult kariérizmu, zábavy a požitkářství, a to na úkor transcendentce – pozvednutí se k ujasnění svého poslání a smyslu života.

Za charakteristické znaky krize člověka lze označit **redukcionismus a individualistický hédonismus.** Prvý z nich je snahou posuzovat člověka z hlediska jeho „využitelnosti“ pro daný systém, např. je posuzován jako lidský kapitál či lidský zdroj. Vzdělání se chápe

jako „výťah do kariéry“, ale opomíjí se rozvoj osobnosti, vzdělanosti, moudrosti, apod. Redukcionismus je de facto zčástecněň člověka, jakási amputace něčeho, co k němu patří, dokonce toho, co může být pro jeho lidskost podstatné. Druhý znak, **individualistický hédonismus,** je v podstatě požitkářstvím, které nebere ohled na druhého, byť i blízkého člověka. Ohrožuje zvláště mladé lidi – „Nevaž se, odvaž se,“ „Urvi, co můžeš“ –, dítě v mladých rodinách je otázkou kalkulace. Zhoubné důsledky průniku do oblasti mravní jsou stále patrnější v tom, že se toleruje amorální jednání při dosahování bohatství, moci, prestiže, vlivu apod. Chytrý podvod a podraz již ve škole, ve sportu, při tunelování je fenoménem, který svádí k následování.

Jak krizi čelit a jak ji překonávat? Zde Z. Helus uvedl několik konkrétních příkladů, které označil za výzvu pro výchovu a vzdělání a pro ovlivňování společenského klimatu, za výzvu zvláště pro křesťany:

1. **Učastná mysl** – výzva spočívající v tom, že člověk s okolním světem komunikuje láskyplně, má šanci, že přesáhne sám sebe dobrodiním, kterým má být pro svět. Inspirujícím a podmanivým je výrok apoštola Pavla v epištole k Římanům (8,19).

2. **Svoboda stvrzovaná zodpovědným rozhodováním** – svoboda je výslednicí boje mezi škodlivými vnitřními tendencemi k libovůli na jedné straně a na druhé straně poslušnosti vůči morálním pravidlům. Je třeba rozlišovat svobodu kalkulující (uplatňující se při rozhodování co koupit, kam na dovolenou apod.) a svobodu bytostnou, která je podstatou zodpovědného rozhodování.

3. **Niternost** – člověk má své „vnější okolí“, ale také nitro, o které je třeba pečovat, neboť zde by mělo být konáno podstatné dílo života, je to místo soustředění na hlas Boží, dle Halíka, na kontemplaci, umění vnitřního mlčení, v němž k nám Bůh bude moci hovořit.

4. **Cesta osobnostního zrání** – tato cesta nebývá přímočará, někdy bloudíme, jsme sváděni z pravé cesty a přestáváme být sami sebou. Odpovědí je síla a odvaha k nápravě, k vzepnutí se k úkolu dát svůj život do pořádku.

Závěrem profesor Helus konstatoval, že krize ohrožuje každého z nás. Je třeba něco dělat. Pro křesťany je to výzva, kterou věstižně vyjádřil náš lhotecký farník profesor Lubomír Mlčoch: „My všichni, tak nesvatí, jsme voláni ke svatosti. K boji se sebou samými. Dokud žijeme, není nic ztraceno.“ (kš)

CO BYCHOM MĚLI CHTÍT V ADVENTU

Listopadová (27. 11.) přednáška Farní akademie **Adventní ctnosti trpělivost a naděje** byla vlastně spíše duchovní obnovou než jen „obyčejnou“ přednáškou. Bylo to téma, které **PhDr. Kateřinu Lachmanovou, ThD.,** z Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy zajímá již delší dobu, ale u nás na Lhotce o něm, jak řekla, přednášela vůbec poprvé.

Trpělivost a naděje jsou ctnosti velice praktické pro život. Říká se, že advent je čas očekávání na příchod Ježíše, ale on se přece už před dvěma tisíci lety narodil. Čekáme na jeho druhý příchod, ale těžko zůstaneme bdělí, než opravdu nastane. V adventu bychom však měli chtít, aby se příchod Pána Ježíše projevil v našich životech. Advent je tedy příležitostí vnitřně se napřímit a obnovit svou touhu, aby Boží království přišlo do našich srdcí, rodin, mezi nás ve větší plnosti.

Ctnosti trpělivosti a naděje s tím souvisejí. Trpělivost je ctnost vrcholná. Žádná křesťanská ctnost bez ní neob-

stojí. Ale trpělivost bez naděje, že nás někdo jistí, jako je při výstupu svým kolegou jistěn horolezec, by mohla být jen pouhá pasivita.

Křesťanská naděje je založena na Božích zaslíbeních. Neznáme čas ani způsob jejich naplnění, ale to, co Bůh slíbil, skutečně splní. A to nás může vnitřně napřímit, i když konec nějakého našeho současného trápení se nám zdá být v nedohlednu. Ale pokud se modlíme za to, co Bůh slíbil, můžeme být v klidu.

Trpělivost a naděje dává velikou sílu. Křesťanům, kteří to tak pochopí, dává možnost dostat se mnohem dál než bez těchto ctností.

Jak říká jeden Ital, trpělivost je schopnost žít s tím, co je nedokonalé, aniž by si člověk zoufal. Trpělivost podle téhož autora neznamená jen obstát v čase, ale podpořit i ostatní. Snášet je. Tak, jak je tomu u Pána Boha s námi. Trpělivost je měřítkem hloubky naší lásky k bližnímu.

Jak je patrné z Písma, trpělivost je vlastnost Boží. Bůh nechce hříšníka zahrnat do kouta, upozorňovala přednášející, ale chce, aby se obrátil a žil.

Křesťanská trpělivost je účinnou silou i tam, kde k nějaké změně ještě vůbec nedošlo. Silou, která otevírá nebesa, je přímluvná modlitba.

Trpělivost není jenom něco, v čem se cvičíme, ale je to i něco, co chce do našich srdcí vložit Duch svatý.

Trpělivost souvisí s vírou, nadějí a láskou. S vírou souvisí proto, že jí dává vytrvalost. Našemu namáhavému pinování dává trpělivost smysl. Důležitá je i pro to, abychom se neupnuli jen na něco pouze pozemského. Pro toho, kdo žije s láskou, není marné nic, co tady na zemi prožívá, včetně toho, co se mu vůbec nedaří. To, co se člověku nedaří, může Pánu Bohu nabídnout jako modlitbu, jako oběť, jako kytičku na oltář. To je stará moudrost křesťanství – že nic nemusí být ztrátové.

Advent je zahledění se do věčnosti. Kdosi řekl, že pro tento svět udělali nejvíc lidí, kteří byli dlouho zahleděni do věčnosti.

Bůh má s námi trpělivost. Něco nám dochází dlouho. A přestože nám něco dochází dlouho, těžko chápeme, že podobně tomu může být i u lidí kolem nás. Za své blízké, o nichž se nám zdá, že nežijí tak, jak by podle našich představ měli, bychom se tedy měli modlit s velkou láskou a trpělivostí.

Adventní ctnosti trpělivost a naděje nejen patří k sobě, ale jsou i obrovskou vzpruhou pro náš život. (jis)

REDAKTOROVO PODĚKOVÁNÍ

Žena spisovatele Františka Nepila na sklonku manželova života v jednom interview řekla, že psaní mu už jde jak psovi pastva.

Na rozdíl od pana Nepila já jsem byl jako novinář spíš než autorem vždycky jen editorem. S takovou osobností, jako byl on, se nemohu srovnávat. Ale i redigování Věstníku mi v mých 77 letech už také jde čím dál hůř. Děláním také čím dál víc chyb. Před časem jsem místo autorizovaného rozhovoru ve Věstníku otiskl jeho pracovní neupravené znění. Minule jsem zapomněl na jeden objednaný článek včetně obrázků, špatně uvedl datum uzávěrky i přednášky Farní akademie. A tak dále. Kdoví, co pozorný čtenář najde v tomto čísle. A tak dospívám k závěru, že je nejvyšší čas, abych Věstník předal někomu mladšímu. Od Nového roku tedy náš farní časopis převezmou redaktorka Naší rodiny PhDr. Jana Šilhavá a vysokoškolský pedagog Ing. Evžen Šárka, CSc., manžel dobré duše lhotecké farnosti Mařenky Šárkové, kterou letos Pán povolal na věčnost. J. Šilhavá je profesionální novinářka, E. Šárka svého času s paní Evou Kocmanovou připravil brožuru k 70. výročí našeho kostela. Oba svého času působili i ve farní radě.

Jako redaktor jsem několik let také chodil do pastorační rady, abych byl informovaný, co se ve farnosti děje. Ač jsem byl starší, cítil jsem se mezi jejími členy velice dobře. Chtěl bych jim za to poděkovat a poděkovat

i všem, kdo mě při děláním Věstníku podporovali. Těch spolupracovníků nebylo málo. Těžko bych je všechny vyjmenovával, abych na někoho nezapomněl.

Rád bych za jejich spolupráci poděkoval také všem duchovním, s nimiž jsem na Lhotce spolupracoval od té doby, kdy jsem před několika lety Věstník ze dne na den, jaksi za pochodu, převzal po nečekaném úmrtí kolegy Zdeňka Pejčocha. Děkuji i Ing. Františkovi Kapasnému, který naše farní periodikum na počítači technicky připravuje k tisku. A v neposlední řadě i mé ženě, jež Věstník po mně četla a dávala pozor, abych v něm tolik chyb nezapomněl. Vždycky, když jsem dělal nové číslo, byl jsem doma několik týdnů k něčemu jinému úplně nepoužitelný.

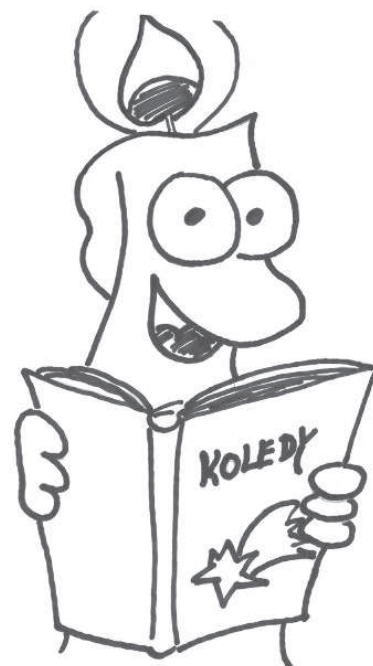
Poděkovat bych chtěl i všem farníkům, za to jak při průzkumu farnosti Věstník hodnotili. Věřte, že taková slova jako „Věstník čteme s chutí a zájmem všichni a není výjimkou, že, když doneseme nové číslo z kostela, dojde i na ‚ostré lokty‘, kdo bude první mít možnost počtení,“ jak mi nedávno napsala jedna čtenářka, člověka potěší.

Novým redaktorům přeji plnou míru Božího požehnání a farníkům hodně zajímavého čtení. JIŘÍ SŮVA

FARNÍ VÝLET PRO DĚTI DRAKIÁDA

Starší kamarádi si pro nás tento rok opět připravili výlet. V sobotu 12. listopadu ráno jsme se sešli v devět hodin před vchodem do kostela. Dorazilo nás sem dohromady jedenáct, devět holek a jeden statečný muž, ke kterému se přidal jeden statečný tatínek. V této sestavě jsme se vydali na cestu do Divoké Šárky. Když jsme hledali místo na pouštění draků, měli jsme strach, jestli nám ti draci budou lítat. Líтали. Bohužel jen někteří. Když jsme si udělali přestávku, hráli jsme spoustu her, např. Revoluci, Gordický uzel, Bang, Hututu a další. Výlet se moc povedl. Byla sice zima, ale svítilo krásně sluníčko. Už se těším zase na další.

ANIČKA POLLÁKOVÁ, 9 let

KRISTIÁN PŘEJE všem dětem z farnosti radostné Vánoce a bohatou nadílku.

LHOTECKÁ FARNOST pamatuje i na akce pro děti. Snímky jsou vzpomínkou na letošní jarní výlet, ještě když ve farnosti působil jako jáhen, než byl vysvěcen na kněze, Radim Cigánek.

REDAKČNÍ POŠTA

VÝSTAVA O SV. ANEŽCE

Svatá Anežka Česká, princezna a řeholnice, tak se nazývá výstava v Anežském klášteře v Praze k 800. výročí jejího narození. Měl jsem tu čest zúčastnit se slavnostní vernisáže této výstavy, která proběhla dne 24. listopadu 2011.

Zahájení se konalo v bývalém klášterním chrámu sv. Františka a zúčastnilo se ho velké množství převážně duchovních osob – čeští biskupové v čele s pražským arcibiskupem Mons. Dominikem Dukou, papežský nuncijs v České republice, velvyslanec České republiky ve Vatikánu, velmistr řádu křížovníků s červenou hvězdou, provinciálové dominikánů, františkánů, kapucínů a mnoho dalších řeholníků a řeholnic, ministr kultury, zástupci státu a mnoho dalších významných hostů. Průvodním slovem s vtipnými glosami vernisáž uváděl P. Tomáš Roule, osobní sekretář pražského arcibiskupa.

Výstavu zahájil arcibiskup D. Duka, který mimo jiné uvedl, že není důstojnějšího místa připomenutí sv. Anežky, než je klášter, kde žila.

Mezi dalšími řečníky za zmínku stojí i velmi zajímavé vystoupení bývalého starosty města Řezna (Regensburgu) pana Anuse, který mluvil plynule česky. Připomněl dějinné souvislosti Čech a Řezna již v počátcích 9. století, kdy se církevní vazby v Čechách teprve utvářely. Jeho přednáška sklídila dlouhý potlesk přítomných. Jeho zásluhou byl z diecézního muzea v Řeznu na výstavu zapůjčen vzácný ostatkový kříž Přemysla Otakara II. z r. 1261, který tento král daroval Anežskému klášteru. V bouřlivých dobách konce 13. století byl kříž dán do zástavy a roku 1313 řezenským biskupem Nikolausem von Ybbsem v Praze vykoupen, převezen do Řezna, kde přečkal sedm století, aby se opět, na krátký čas, vrátil do míst, kam byl králem Otakarem II. darován.

Výstava představuje rozsáhlou monografickou sbírku předmětů připomínajících nejen Anežku Českou, ale i další světce 13. století. Je zde vystaveno na 300 exponátů a o všech se dá říci, že jsou vzácné. Z těch nejvzácnějších je vhodné se zmínit o relikviářové desce tzv. Plenáře Hanuše z Kolovrat z r. 1465, kde jsou zlacené miniatury českých patronů s jejich ostatky, z pokladu Svatovítské kapituly. Byly v něm

Arcibiskup D. Duka při zahájení svatoanežské výstavy.

„znovuobjeveny“ i ostatky sv. Anežky. Další a vůbec prvně veřejnosti vystavený je rokokový Relikviář ostatků sv. Anežky České s jejími ostatky a s pečeti a autentikou arcibiskupa Laszlo Paskaie udělenou roku 1985. Zajímavý je údaj na popisce k vystavenému relikviáři – soukromá sbírka. Až bude vytištěn katalog k výstavě, dovíme se k tomu více.

Mohl bych zmiňovat další vystavené předměty, např. procesní monstranci z r. 1758, nádherně zdobenou berlu velmistra křížov-

níků z r. 1865, ale také vzácný originální architektonický fragment hlavice přípory klenebního žebra z klášterního kostela sv. Salvátora, kde v její kamenické výzdobě je vytesána polopostava sv. Anežky České coby abatýše zdejšího kláštera klarišek, pohřební insignie Přemysla Otakara II. a mnoho dalších zajímavostí. Proto neváhejte a tuto jedinečnou výstavu navštivte.

Výstava trvá až do 25. března 2012. Mnohé předměty pak budou opět na dlouhá desetiletí uzavřeny do depozitářů a my starší už je nikdy neuvidíme. Poslední výstava ke sv. Anežce České (tenkrát ještě blahoslavené) se v komorním rozsahu konala v r. 1932 v prostorách kláštera křížovníků v Praze a od té doby uplynulo 79 let.

Text a snímek
VLADIMÍR TUREK

MAMI, UŽ JE STŘEDA?

Netušila jsem, že hodiny náboženství pro malé děti mohou být tak poutavé, že se naše předškoláčka Kája na ně bude těšit už od pondělka. Chtěla bych proto poděkovat paní Hance Stehlíkové za středeční odpoledne, která věnuje ve lhotecském kostele nejmenším dětem při výuce náboženství. Během hodiny si děti stihnou převyprávět příběh z Bible, nakreslit obrázek, popovídat si, posvačit, zazpívat si a někdy i zahrát divadýlko. Jak tvrdí Kája: „Je to lepší než školka.“ A to už je co říct! Takže ještě jednou díky moc.

MARTINA FIŠEROVÁ

PŘEČETLI JSME ZA VÁS

CO MYSLÍTE, že ještě Evropanům mohou Ježíšův příběh a křesťanství říci?

To je pořád velmi platné poselství. Dokonce bych si dovolil říct, že dnes křesťanství potřebujeme víc než kdykoliv předtím. Vidíte přece, jak strašlivé to pojetí sekulárního světa je. Modlím se, aby křesťanství ve svých tradičních společnostech prodělalo oživení. Někteří lidé tvrdí, že už vidí jeho příznaky, já je nevidím. A vy?

Taky ne. Česká republika patří k nejateističtějším zemím na světě.

V celé Evropě víra upadá. Ústup křesťanství tu dosáhl stupně, který už mě vyloženě děsí. A nevím, co se proti tomu dá dělat. Ve světě přitom křesťanství na ústupu rozhodně není. Roste nejen v Latinské Americe a Africe, ale také třeba v jihovýchodní Číně.

V Číně by už brzy mělo být 200 miliónů křesťanů, a to je pane už pořádná síla, vždyť to je málem pětina tamního obyvatelstva...

Zaznívají předpovědi, že prostor uprázdněný křesťanstvím v Evropě převezme islám... Je to reálné?

Neřekl bych. Islám dnes prochází jistou nadšeneckou až fanatickou fází, ale to do deseti let zkolabuje, řekl bych. Oni sami zjistí, že ten fanatismus jim nic nepřináší a nikam je nevede. Chudoba v různých důležitých epicentrech islámského světa, jako je Pákistán, je přímo děsivá. Co znamená muslimská civilizace ekonomicky? Trochu ropy, jinak nic. To není přitažlivý svět.

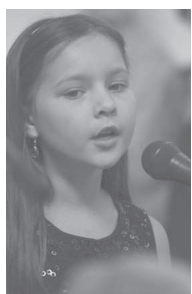
Překvapilo mě, že váš životopis Ježíše už nenese znaky vědecké literatury, ale že to je normální populární výklad. Proč?

(Dokončení na straně 16)

RYTMUS V DUŠI A LÁSKA V SRDCI

Ad Koncert skupiny MACS (Věstník 1/2011)

V lednu 2011 uspořádala ve lhotecském kostele vánoční koncert vokální skupina Marika-A Capella Singers (MACS), o které jsem psal ve Věstníku 1/2011. Účinkujícím se v našem

kostele líbilo nejen duchovní prostředí, ale i velké množství pozorných posluchačů, kteří se jejich koncertu zúčastnili. Proto za několik měsíců, v neděli 29. května, k nám zavítali opět, ale tentokrát s úplně jiným programem a také s jiným druhem hudebních skladeb a žánrů. Sbor zde ve své premiéře zahajoval nový letní program. Jak uvedla sbormistryně Mária Divišová, mottem programu těchto koncertů byl „Rytmus v duši a láska v srdci“.

Kdo v programu očekával tradiční skladby chrámových skladatelů, byl značně překvapen, že tomu tak nebylo. Zařazené skladby nebylo možno žánrově jednoznačně uchopit. Prolínaly se skladby sborové i sólové,

písně folk-rokového amerického písničkáře Paula Simona, pak zase písně jazzové, dále písně Franka Sinatry, sólisté zazpívali písně z muzikálů Bídníci a Jesus Christ Super Star a při písni Try to Remember na slova T. Jonese možná si už posluchači pomysleli, že disharmonický přednes sboru je tragickým omylem nasazení jejich hlasů, které se už nikdy v souznění nesejdou. Ale disharmonie byla záměrná a její dodržení všemi sboristy podle not předepsaných autorem bylo velmi těžké. Po přednesení písně byli zpěváci rádi, že se jim modulaci každého jednotlivého hlasu podařilo udržet.

Jako při lednovém koncertu i zde bylo zpestřením repertoáru vystoupení malé hvězdičky sboru, desetileté zpěvačky Evičky Španko, která perfektně anglicky zazpívala píseň Everytime.

A protože byl měsíc máj a sbor zpíval v mariánském kostele, zazpívali sboristé i tři písně k Panně Marii ve slovenštině.

Možná, že přítomní tradicionalisté byli repertoárem trochu zaskočení,

protože program zahrnoval moderní hudbu 60.–90. let minulého století, muziku různých žánrů – jazz, muzikál, rock i pop. Ale tato díla – hudba i slova – pocházela také od významných umělců a skladatelů, bohužel však od lidí, kteří ještě nemají tradici stvrzenou staletími, protože dnes píšeme století teprve jednadvacáté. Třeba ale posluchači koncertů těchto skladeb ve 23. století budou s úctou naslouchat tomuto druhu hudby tak, jako my nasloucháme hudbě barokní. A že i přes odlišný druh muziky byl o koncert velký zájem, svědčil kostel zcela posluchači zaplněný.

Sbor MACS s tímto repertoárem absolvoval řadu koncertů v mnoha kostelech v Česku, mezi jinými i na poutních místech v Neratově, Králíkách a dokonce i v opatském kostele v Želivi.

My se můžeme těšit na koncert vokální skupiny Marika-A Capella Singers v našem kostele ve velikonočním čase roku 2012.

VLADIMÍR TUREK
Snímky archiv sboru

Přečetli jsme za vás

(Dokončení ze strany 14)

Jsem velmi starý muž, a tak píši už jen krátké knihy.

Britský historik PAUL JOHNSON, autor knihy Ježíš – Životopis pro 21. století, vydané na sklonku minulého roku česky, LIDOVÉ NOVINY 23. prosince 2010

JAK VÁŠ ŽIVOT ovlivnilo, že jste věřící?

Zásadně. Vyrůstala jsem v evangelickém prostředí a od začátku jsem byla vedena tak, že jiná cesta není. Mnohdy jsem zapochybovala a stále pochybuju, ale nikdy jsem nepřestala věřit v dobro. Chtěla jsem jít na teologii, bavilo mě pozorovat dědečka, když psal kázání a kázal. Víra mě zbavuje strachu a posiluje mě. Víím, že když se něco stane, tak na to nejsem sama. Když jsem přednášela obor public relations, někdy jsem dávala příklad postavu Ježíše. To je podle mě nejlepší tiskový mluvčí v historii. Dnes by asi nechodil kázat na horu a možná by byl na Facebooku. Ale tehdy oslovil davy a ta myšlenka žije dodnes. Bible je pořád jedna z nejpřístupnějších knih na světě.

Přítížila vám někdy víra?

Spíš rodičům. Vyrůstali v padesátých letech, kdy komunistický režim po církvi šel.

MICHAELA BAKALA, matka tří dětí, jako Michaela Maláčová Miss České republiky 1991, nyní ředitelka soutěže Česká miss a manželka miliardáře Z. Bakaly, MAGAZÍN MF DNES 17. března 2011

JAK DŮLEŽITÁ je pro vás víra?

Chodil jsem na náboženství, byl jsem konfirmovaný, chodím do kostela. Víru považují za samozřejmou součást života, a tím pádem i za součást politiky.

Ministr vnitra JAN KUBICE, LIDOVÉ NOVINY 21. května 2011

JE PRAVDA, že když jste začínala ve dvanácti zpívat, rodiče si do smlouvy s manažerem vyměnili formulaci, že se veškerá vystoupení musí odehrávat v souladu s křesťanskými zásadami?

Je tam přímo napsáno, že vše musí být v souladu s Desaterem. Ta smlouva trvala do srpna, teď uzavírám novou a mám v plánu to zachovat.

V čem je pro dospívající holku křesťanství přitažlivé?

Ve víře jsem se našla. ...když jsem začala vystupovat a začala se kolem mě dít spousta věcí, nacházela jsem ve víře klid. Základ, kterého se můžu držet.

EWA FARNA, mladá česká zpěvačka polské národnosti, MAGAZÍN MF DNES 8. prosince 2011

KOSTEL PANNY MARIE KRÁLOVNY MÍRU

ADRESA

Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Královny míru,
Ve Lhotce 330/36, 142 00 Praha 4-Lhotka

Telefon: 725 797 561

E-mail: lhotecka.farnost@seznam.cz; jmkorda@seznam.cz

Internet: <http://lhotecka.farnost.cz>

Bankovní spojení: číslo účtu 74 326 329/0800 (Česká spořitelna). Ve zprávě pro příjemce prosíme vždy uvádět účel daru pouze výběrem příslušného účelu z těchto variant: buď **potřeby farnosti** nebo **fond investic – Kominice** (Ke zde uvedeným účelům více viz Věstník 1/2011 strana 5.) Jakýkoliv jiný účel daru je nezbytné předem projednat s duchovním a ujistit se, že farnost může dar pro stanovený účel přijmout a jeho účel také naplnit.

DUCHOVNÍ

Administrátor P. Mgr. MUDr. Jiří Korda

PASTORAČNÍ ASISTENTKA

Ing. Olga Hroudová

PRAVIDELNÝ POŘAD BOHOSLUŽEB

Neděle	8.00	10.00	18.30
Úterý			18.30
Středa	8.00		
Čtvrtek	8.00		
Pátek		15.00	18.30
Sobota			16.00

Mše upravená pro děti jednu neděli v měsíci v 10 hodin.

Změny časů bohoslužeb podle ohlášení, zejména v květnu (májové pobožnosti), o hlavních prázdninách a v období hlavních církevních svátků.

VÝSTAV NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI OLTÁŘNÍ

Ve středu po ranní mši svatě 30 minut,
v pátek po večerní mši svatě až do 21 hod.

NĚKTERÉ DALŠÍ AKTIVITY V KOSTELE

Následující akce se konají, pokud není uvedeno jinak, od září do června.

Farní akademie od října do května obvykle jednou za měsíc v 16.30 hod. v neděli.

Vyučování náboženství od října do května ve středu od 16.30 do 17.15 hod., ve skupinách podle věku dětí.

Společenství starších náctiletých (cca 16–22 let) každé úterý po mši sv.

Společenství středních náctiletých (cca 13–15 let) jednou za dva týdny ve středu od 18.45.

Společenství mladších náctiletých (cca 11–12 let) jednou za dva týdny ve středu od 18.45.

Setkání maminek s dětmi v úterý v 9 hod. jednou za dva týdny.

Čaj pro seniory a všechny, kdo nechtějí být sami, každou druhou sobotu v měsíci po odpolední mši svatě, tedy asi od 16.45 hod. v sále sv. Václava.

Chrámový sbor má zkoušku každé úterý od 20 do 22 hod.

Farní knihovna v úterý od 17.30 do 18.30 hod.

FAKULTNÍ THOMAYEROVA NEMOCNICE V KRČI

Každou středu v 16 hod. mše svatá (kromě letních prázdnin) střídavě s bohoslužbou slova v nemocniční kapli sv. Václava.

DOMOV DŮCHODCŮ V SULICKÉ ULICI

Ve čtvrtek jednou za dva týdny mše svatá v 15 hod.

SOCIÁLNĚ OŠETŘOVATELSKÉ CENTRUM V ZÁRUBOVĚ UL.

Mše svatá první čtvrtek v měsíci v 9.30 hod.

Aktualizované údaje ve Farním příručníku nebo na internetu.